



תת"ע 3046/08/20 - אבו אלקיעאן עימאד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 3046-08-20 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן
תיק חיצוני: 60250778069

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	אבו אלקיעאן עימאד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 26.8.20.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 60250778069 המייחס לו עבירה של שימוש ברכב שנאסר לשימוש על-ידי קצין משטרה בניגוד לסעיף 57א(ג) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 31.7.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהיעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי מסר את הדו"ח ואת ההזמנה לדיון לעורך דינו. לטענתו, עורך הדין טעה והתייצב ביום הדיון בבית המשפט בבאר שבע, כיון שסבר בתום לב ונוכח מקום מגוריו של המבקש, כי הדיון מתקיים שם. המבקש הוסיף כי עורך הדין לא מצא רישום תיק זה אצל שלושה מהתובעים שהופיעו בפניי שופטי התעבורה בבית המשפט בבאר שבע ומשכך הניח כי טרם נפתח תיק בגין דו"ח זה.

המבקש כפר במיוחס לו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש הוזמן לדיון בעניינו שנקבע ליום 26.8.2020. משלא התייצבו המבקש או בא כוחו לדיון נשפט המבקש בהיעדרו.

לטענת המשיבה, המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין והותרת ההרשעה על כנה לא תגרום למבקש עוול, שכן העונש שנגזר עליו הינו עונש מידתי.



דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסינ נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא חלק על כך שהודעת תשלום הקנס וההזמנה לדין הומצאו לו כדין .

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 **קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל** מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 **מקסים סדובי נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2017).

המבקש הצהיר כי מסר את הדו"ח לעורך דינו.

בדו"ח שמסר המבקש לעורך דינו נכתב כי הדיון יתקיים בבית משפט בירושלים ועל כן לא ברור מדוע היה על עורך הדין לברר את מקום הדיון עם התובעים בבאר שבע. יתרה מכך לו ערך ב"כ הנאשם בירור כראוי במזכירות בית המשפט היה



מגלה כי הדיון קבוע בבית משפט בירושלים.

הבקשה אף אינה נתמכת בתצהיר של עורך הדין.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחס לו.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א תשרי תשפ"א, 29 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.